

ἀγγριφίζω Χίος κ. ἄ. ᾿γγριφίζω Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγγρίφι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Μετβ. πιάνω τι μὲ ἀγγρίφι, συλλαμβάνω δι' ἀρπάγης Χίος κ. ἄ.: Πάγω ν' ἀγγριφίσω τὴ σίκλα ποῦ 'πесе 'ς τὸ πηγάδι (νὰ τὴν ἀνασπάσω, ἀνελκύσω) Χίος. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. 2) Ἀμτβ. ἔχομαί τινος, στερεοῦμαί που καλῶς Χίος: Ἐγγρίφησα κι ἀνέβηκα 'ς τὸν τοῖχο.

Πβ. ἀγγριφώνω.

ἀγγριφώνι τό, ἀμάρτ. ἀγγριθώνι Πελοπν. (Κυνουρ.) ᾿γγριφούνι Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγγρίφι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ώνι, περὶ ἧς ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Byzant. Zeitschr. 26 (1926) 325.

Ὁξεῖα καὶ αἰχμηρὰ προεξοχὴ λίθου, ξύλου κττ.: Ὁ βράχος-τὸ ξύλο ἔχει ᾿γγριφούνια Μάν. Τὴ βαρέλ्ला νὰ θυμηθῇτε νὰν τὴ βουλλώσωμε μὲ λαγομηλὰ πῶχει ἀγγριθώνια γιὰ νὰ μὴ ζυγώνη ὁ πειρασμός (ἐκ παραδ. λαγομηλὰ=θάμνος ἔχων φύλλα ἀκανθώδη) Κυνουρ.

ἀγγριφώνω ἀγγριφώνω Ἀνδρ. ἀγγριφώνω Χίος κ. ἄ. ἀγγριφώνον Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγγρίφι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Α) Μετβ. 1) Κυρτώνω τι ὡς ἀγκίστρον, ἀγκυλώνω Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. 2) Δράττομαι, συλλαμβάνω τι δι' ἀγκίστρον Χίος: Μ' ἐγγρίφωσεν ἓνας κάβουρας (μὲ ἔπιασε διὰ τῶν χηλῶν του καὶ προσεκολλήθη ἐπ' ἐμοῦ).

Β) Ἀμτβ. 1) Ἐχομαί τινος, προσκολλῶμαί που καλῶς, στερεοῦμαι Χίος: Φρ. ἐγγρίφωσε καλὰ (ἐστερεώθη ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του, ἔγινε σταθερὸς κάτοχος ἀντικειμένου τινός, εὐδοῦται ἢ ἐργασία του). 2) Ἀναρριχῶμαι Ἀνδρ.: Ἀγγριφώνω ἀπάνω 'ς τοῖς τοῖχοι.

Πβ. ἀγγριφίζω.

ἀγγριφωνωτός ἐπίθ. ἀμάρτ. ᾿γγριφουνωτός Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγγριφώνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτός.

Ὁ ἔχων ἀγγριφώνια, ὀξείας προεξοχάς: Πέτρα ᾿γγριφουνωτή. Τοῦ κούρου τὸ γρεβένι εἶναι ᾿γγριφουνωτὸ (γρεβένι=λοφίον τοῦ ἀλέκτορος) Συνών. ἀγγριφωτός.

ἀγγριφωτός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγγριθωτός Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βαμβάκ. Λακεδ. Μεσσ. κ. ἄ.) ᾿γγριφουτός Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγγρίφι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ὁ ἀπολήγων εἰς ὀξείας ἐξοχάς ἐνθ' ἄν.: Πέτρα ἀγγριθωτὴ Ἀρκαδ. Πέτρα ᾿γγριφουτὴ Χαλκιδ. Κλαρί-ματσούκι ἀγγριθωτὸ Μεσσ. Ἀγγωνάρι ἀγγριθωτὰ Ἀρκαδ. Συνών. ἀγγριφωνωτός.

ἄγδαρτος ἐπίθ. σύνηθ. ἄγδαρτους βόρ. ἰδιώμ. ἄγδερτος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γδέρω. Τὸ ἄγδερτος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐνεστ. ἐγδέρω.

Ὁ μὴ ἐκδαρεῖς ἐνθ' ἄν.: Τζῶν ἄγδαρτο Σύμ. (τζῶν=ξῶν) || Φρ. Γδαρμένος πάει τὸν ἄγδαρτο (ἐπὶ τῶν παραδόξως συμβαινόντων) Πελοπν. (Κυνουρ.)

ἀγδέτσιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γδύζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έτσιν. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 176.

Γυμνόν, ἄνευ περικαλύμματος: Ἀγδέτσιν μωρόν. Ἀγδέτσιν ἀπάπλωμα (ἐφάπλωμα).

ἀγδίκαιωτος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) ἀβδίκαιωτος Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γδικαίωνω, παρ' ὃ καὶ βδικαίωνω, δι' ἃ ἰδ. ἐγδικαίωνω. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α στ. 582 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) Πβ. καὶ μεσν. ἀγδίκητος. Σαχλίκ. Γραφαὶ καὶ Ἀφηγήσεις στ. 42 (ἔκδ. Wagner σ. 80) «καὶ προτιμήθη θάνατον, ἔκρινε ν' ἀποθάνη, | παροῦ ν' ἀφήσῃ ἀγδίκητον τὸν θάνατον τοῦ φίλου».

Ἐκεῖνος, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου δὲν ἐλήφθη ἐκδίκησις διὰ τὸ εἰς αὐτὸν γενόμενον ἀδίκημα, ἢ ὁ μὴ λαβὼν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐκδίκησιν: Ἄσμ.

Κ' ἦταν ἀκόμη ἀγδίκαιωτος, | γιατί ἦταν τὰ παιδιὰ μικρὰ κ' ἐγὼ τὰ χαιδανάστενα | νὰ μεγαλώσουν γλήγορα νὰ ἀρουνε τὸ δίκαιο τους, | τὸ δίκαιο τοῦ πατέρα τους, ὅπου τὸν ἐσκοτώσασι | ἄδικα καὶ παρὰλογα

(μοιρολ.) Μάν.

Τὸ αἷμά μου ἀβδίκαιωτο 'ς τὸν Τοῦροκο νὰ μὴ μνέσκη Λακων. Πβ. ἀδίκαιωτος.

ἀγδουπέκα ἢ, Καπ. (Φάρας.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ φυτὸν πίσον τὸ ἡμερον (pisum sativum). Συνών. ἀρακάς. [**]

ἄγδυτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γδύνω.

1) Ὁ μὴ ἐκδυθεὶς τὰ ἐνδύματα πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Ἀπὸ τὸ κρασί τὸ πολὺ κοιμήθηκε ἄγδυτος Ἀθῆν.

2) Μεταφ. ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸ βαλάντιον δὲν ἐγύνωνσέ τις Πόντ. (Τραπ.)

ἀγεβέντιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβεβέντιστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γεβεντίζω.

Ὁ μὴ διατομπευθεὶς, ὁ μὴ ὑβρισθεὶς καὶ ἐξευτελισθεὶς: Μ' ἀβεβέντιστος ἐδὰ ἦτονε κ' ἦθελε νὰ τονε γνοιάζῃ γιὰ τὸ σημερὸν ᾿βεβέντισμα!

ἄγειρτος ἐπίθ. Ἡπ. Παξ. κ. ἄ. ἄγειρτε Τσακων.

Ἐκ τρῶ ρ. γέρνω.

1) Ὁ μὴ γερμένος, ὁ μὴ κεκαμμένος, ἄκαμπτος Παξ. Τσακων.: Κυπαρίσσι ἄγειρτο Παξ. || Φρ. Τζουφὰ ἄγειρτε (τζουφὰ=κεφαλή. Ἐπὶ τοῦ ἰσχυρογνώμονος) Τσακων. Συνών. φρ. κεφάλι ἀγύριστο. 2) Ὁ ἀγύριστος, ὁπόθεν δὲν ἐπιστρέφει τις, ἐπὶ τόπου Ἡπ.: Ἄσμ.

Ἡρθεσ σὲ τόπο ἄγειρτο, σὲ τόπο ῥαχιασμένο, χωρίζουν μάννες τὰ παιδιὰ καὶ τὰ παιδιὰ τοῖς μάννες. Συνών. ἀγύριστος.

ἀγειτόνευτος ἐπίθ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) —Λεξ. Περιδ. Ἐλευθεροῦδ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀγειτόνευτος.

